

Biblioteka
Prozna putovanja

Eva Ibotson

Naslov originala
Eva Ibotson
One Dog and His Boy

© Eva Ibotson, 1979; Eva Ibotson Estates Ltd.
© Curtis Brown Group Ltd., London, UK
© za srpski jezik ODISEJA

PAS I NJEGOV DEČAK

S engleskog prevela
Vesna Kapuran

This project has been funded with support from the European Commission.
This publication [communication] reflects the views only of the author, and
the Commission cannot be held responsible for
any use which may be made of the information
contained therein.

Culture

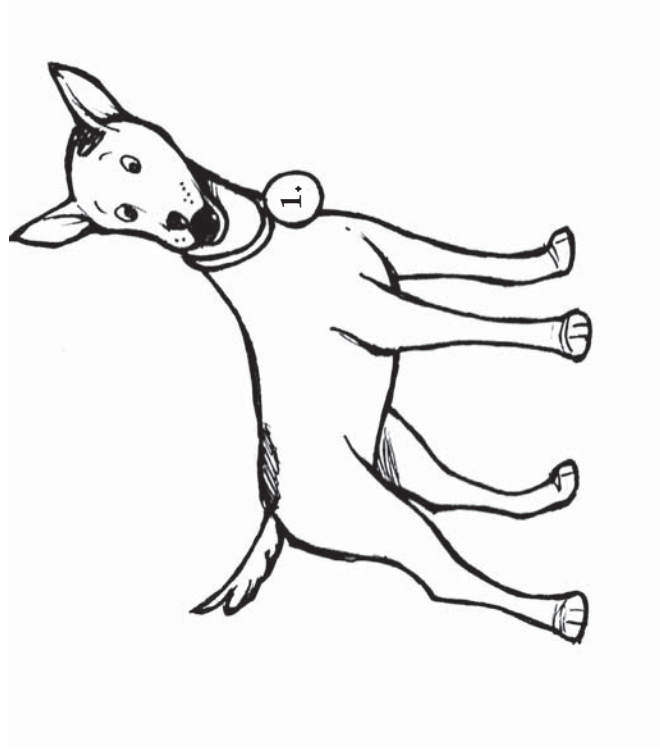
ODISEJA
Beograd, 2013.

Za Mili, Huga i Hildinga,
tri veoma važna psa

Sadržaj

1. Halov rođendan	9
2. Agencija za iznajmljivanje kućnih ljubimaca	22
3. Totenhemski terijer	38
4. Halov izbor	49
5. Prvi dan	57
6. Prevara	70
7. Tugovanje	77
8. Kućica pored mora	86
9. Spasavanje psa	90
10. A onda ih je bilo petoro	102
11. Hal je nestao	116
12. Venčanje porodice Mergatrojd	127
13. Detektivska agencija	142
14. Nini	151
15. Grejstouk haus	167
16. Sproket dobija poziv	176
17. Hani u brdima	182

18. Sakupljač otpada	190
19. Psi tragači	201
20. Oto se seća	216
21. Poslednji krug	228
22. More, more!	234
23. Povratak pasa	241
24. Albina je na kolenima	253
25. Šta je posle bilo sa Karkerovima	259

Halov rođendan

Hal je oduvek želeo psa.

Želeo je da ga dobije za prethodni rođendan, i za rođendan pre toga, i za Božić, i sada kad se opet bližava njegov rođendan – on i dalje silno želi psa, više nego ikada. Čitao je o psima i sanjao ih je; znao je kako se hrane i dresiraju. Ali kad god bi od majke zatražio psa ona bi mu rekla da se ne glupira.

„Kako ti to misliš da držimo psa? Pomisli samo na nered, na dlake po tepihu, na izgrebana vrata, na

smrad...A da i ne spominjem barice po podu”, odgovorila bi Albina Fenton i samo bi se stresla.

A kad bi joj Hal odgovorio da će se sam pobrinuti da ništa ne smrdi i da će izvoditi psa napolje koliko god puta treba da ne bi pravio barice po podu, uvređeno bi odgovorila:

„Imaš tako divan dom, trebalo bi da si zahvalan na tome.”

To je, na neki način, bilo tačno. Halovi roditelji su bogati, žive u velikoj, modernoj kući u predgrađu, sa debelim tepisima u koje upadaju stopala, i svilenim zavesama koje se pružaju do poda. U garaži su parkirana tri nova automobila – jedan za Albinu, jedan za njenog muža i jedan za služavku, koja njima vozi Hala u školu; imaju pet kupatila sa zlatnim slavinama i specijalnim tuševima, i saunu. Kuhinja je prepuna svih mogućih aparata koji stalno bruje i zuje: aparat za ceđenje voća, pripremanje kafe, aspirator... A terasa je popločana mermerom specijalno donetim iz Italije.

Međutim, u celoj kući nije bilo ničeg živog. Ni nimanje bubice, ni pauka, ni najstidljivijeg miša – za to su se postarale Albina Fenton i služavke, koje su dolazile i odlazile. Ni u vrtu nije bilo cveća – samo

staza od šljunka, jer cveću treba zemlja, a to je značilo nered.

Iako je znao da je glupo da se i dalje nada, Hal je odlučio da pokuša još jednom. Tri dana pre desetog rođendana, ustao je rano i nečujno prešao preko debelog plavog tepiha, koji će sledeće nedelje biti zamjenjen, jer plavo više nije u modi, kako kaže njegova majka. Hal je rekao da voli plavu boju, ali se njegova majka samo nasmejala, sa izrazom žaljenja, što je značilo da je rekao nešto glupo.

Ugasio je svetiljku u obliku letećeg tanjira koja je gorela noću i pitao se zašto mu se čini da pored letećeg tanjira spava jednako loše kao i ranije pored noćne lampe u obliku oblakodera.

Onda je otišao u kupatilo i brižljivo se oprao pa zeći da ništa ne propusti, oprao je zube električnom četkicom a zatim je usta osvežio sprejom za dah koji je bio okačen na zidu.

Hteo je da sve uradi kako treba pre nego što majci napiše pismo, jer je bilo važno. Ako ona sve to prijeti moglo bi da ispadne dobro, ali ako ne prijeti...

I tako je seo za svoj specijalno dizajnirani pisaći sto, uzeo je olovku i parče papira sa svojim imenom u zaglavljju; njegovi roditelji su mrzeli sve što nije savršeno, i onda je napisao, vrlo, vrlo pažljivo:

„MOLIM VAS, MOGU LI ZA RODENDAN DA DOBIJEM PSA? MOLIM VAS!”

Tri puta je iznova pisao jer je hteo da mu rukopis bude baš lep – roditelji su ga premestili iz prethodne škole jer tamo, po njihovom mišljenju, nije dovoljno napredovao; zatim se uputio hodnikom i gurnuo poruku ispod vrata mamine spavaće sobe. Nije bilo svrhe da poruku piše ocu jer je on bio u Dubajju, ili možda Hongkongu. A možda u Tokiju. Nikada nije bio siguran, iako se baš trudio da prati kuda sve njegov tata ide na službena putovanja. Njegov otac je često putovao i više je bio u vazduhu nego na zemlji.

Albina Fenton, Halova majka, u svojoj garderobi je birala šta će da obuče.

„Sve same krpe”, gundala je prolazeći pored čitavog niza prelepih večernjih haljina, a onda nazad pored kostima krojenih po meri, otvarajući usput fioke pune čipkastih bluza i vezenih marama. „Moraću skoro sve ovo da pobacam i da kupim novo. Vreme je za ozbiljan šoping.”

Kada je izašla iz garderobera, ugledala je poruku koju je neko proturio ispod vrata i srce joj je uzdrhtalo. Mora da je Hal. Nije zaboravila na njegov rođendan; naprotiv, nešto je smislila. Naručila je jedan poklon paket u robnoj kući Hamli a drugi u Harodsu. Oni će izabrati poklone prikladne za njegov uzrast i poslaće ih dan pre rođendana, a nikada do sada nisu omašili. Dobro poznata firma za katering doneće posluženje a organizovala je i zabavljača za rođendansku zabavu; ali što se proslave tiče, s Halom je išlo malo teže jer su ga prebacili u novu školu, koja je u svakom pogledu bila prikladnija od stare, i u koju su išla odgovarajuća deca, ali se iz nekog razloga Hal sporo uklapao u novu sredinu.

Podigla je papirić sa porukom. Samo da ne piše opet u vezi iste stvari, pomislila je.

A pisao je baš to, i sada će morati ponovo da mu objasni da je to nemoguće i moraće da istripi Halovo durenje i grickanje donje usne dok izgleda kao poslednje siročće a ne kao dečak koji ima sve što poželi.

„Baš nije fer”, požalila se prijateljicama kad su joj svratile tog prepodnevna, dok je Hala služavka odvela u Klub.

„Sve činim za to dete a on nikada nije zahvalan.”

Sve Albinine prijateljice imale su ime koja počinje slovom G: Glenda, Gertruda i Glorija – i uvek bi se vrlo brzo složile s njom.

„Hal deluje nekako iznureno”, primetila je Glenda. „Znaš, čitala sam da može da se angažuje neko da detetu čestita rođendan, da ga izgrli i izljubi. Pošalju nekoga u kostimu šimpanze ili neke druge životinja, on otpeva neku smešnu pesmicu, prenese poruke... Možda bi mogli da pošalju nekoga preobučenog u psa?”

Kad su joj prijateljice otišle, Albina je pozvala muževljevu kancelariju i zamolila sekretaricu da prenese poruku njenom mužu u Dubajju.

„Podsetite ga da je Halov rođendan u petak”, rekla je. „Može da mu kupi poklon u fri-šopu.”

Stvarno nije mogla ništa više da učini, razmišljala je Albina, dok je uzimala katalog s nameštajem sa gomile časopisa na stočiću. Ove godine je u modi bež boja; moraće da se otarasi belog tepiha u trpezariji... Neće ovde biti još dugo: stvarno je sramota da žive u kući koja nema bazen.

Sve do poslednjeg trenutka Hal se nadao.

Na dan rođendana, kad otvori oči, začuće njuškavanje ispred vrata a onda će u sobu utrčati pas... Nekad je u njegovim sanjarenjima pas bio smeđ, čupav i mekan, drugi put bi imao belu svilenkastu dlaku. Halu je bilo svejedno kakav će pas biti, samo da je nešto živo, da pripada samo njemu i da je uvek tu, i kad je tata u Dubajju a mama s prijateljicama, a on kod kuće sam sa služavkom, svakog meseca nekom drugom, uvek nekom koja je tužna i čezne za svojom kućom.

Samo, pas iz njegove mašte tamo je i ostao. Na rođendan niko nije grebao na njegovim vratima, a ispostavilo se da lajanje, od kojeg mu je za tren zaigralo srce, dopire s ulice. Hal se obukao i sišao, majka ga je čekala pored stola za doručak, na kojem je bilo mnoštvo paketa. Hamli je bila najpoznatija davnica igračaka u Londonu; oni su poslali najnoviju Iks Boj, novu društvenu igru, i laserski pištolj, i kola za otkrivanje metala na daljinsko upravljanje. Iz Harodsa su poslali ajpod i ogroman komplet za hemijske eksperimente, Robokvada...

„Jesi li sad srećan?” – pitala ga je majka, dok je gledala kako otvara pakete, a on je odgovorio da jeste; rekla mu je da se otac vraća uveče i da će mu doneti nešto s aerodroma.

„Da li su mi baba i deda nešto poslali?“ – upitao je, a Albina je uzdahnula i pružila mu paketić umotan u braon papir.

Roditelji njenog muža su siromašni i žive u Norumbriji, u maloj kući na obali. Došli su im u posetu samo jednom kada je Hal bio mali, noseći svoje stvari u starinskom koferu uvezanom vrpcom i stvarno nije bilo lako ne stideti ih se. Nisu nikad više došli, ali su Halu uvek slali neobične poklone za Božić i za rođendan. Ako već ne mogu da kupe prikladan poklon, svakako je bolje da ne šalju ni školjke i kamenčiće, mislila je Albina. Pa ipak, Hal je uvek bio zadovoljan njihovim poklonima, a i sad je zurio u nešto malo, braonkasto i jadno kao što nije gledao nijedan drugi poklon.

„Morski konjić“, rekao je, gledajući u poruku koja je stigla uz poklon. „Izbacila ga je voda na stenu. Ribar kaže da donosi sreću.“

I tako je Hal odneo svoje poklone u sobu i igrao se s njima, a popodne je stigao kombi s posluženjem i tortom u obliku para patika (jer Albina nikada nije naručivala ništa što nije bilo neobično, a torta u obliku torte delovala joj je skroz dosadno). Onda su mu stigli drugari – samo što mu to nisu pravi drugari;

oni pravi su ostali u staroj školi – i igrali su se s njegovim igračkama, i pokvarili su auto za otkrivanje metala na daljinsko upravljanje, i prosuli po podu tečnost iz kompleta za hemiju.

A pošto su se poslužili i odgledali mađioničarske trikove, stiglo je iznenađenje.

Kombi se zaustavio ispred kuće, začulo se zvono – a onda su se otvorila vrata i ... nešto je uletelo u sobu. Nešto veliko, obučeno u žuto krzno, sa nezgrapnim, opuštenim, crnim ušima, isplaženim roze jezikom, i repom.

Za trenutak se to stvorenje propelo na dve noge, onda se spustilo na sve četiri i počelo da puzi ka Hалу, dok je iz njega dopirala čudna buka kao davljenje a zvučalo je kao „av, av“.

Kada je stiglo do Hala, ispustilo je veliku čestitku iz usta – i promuklim glasom zapevalo:

„Ja sam tvoja rođendanska kuca,

Danas sam samo tvoja kuca.

Samo me pomazi i ja ću...“

Pesmu je prekinula galama, kad je Hal poludeo.

„Prekinite! Izadite napolje!“ – vikao je, vukući stvorenje za glavu. „Kako se usuđujete?“ Još jednom

je cimnuo kostim i znojavo crveno lice čoveka iz Agencije za čestitanja zurilo je u njega. „Kako smete da se pretvarate da ste pas!” Onda je počeo da šutira čoveka u potkolenicu. „Odvratni ste. Izlazite. Napolje.”

Međutim, Alfred Pots, čovek u kostimu psa, bio je iskusan i dobro uvežban. Nije zapalio cigaru već čitav sat, nije popio pivo pre nego što je došao, i nije mu padalo na pamet da ga sad nekakav klinac izbaci.

„A sad malo učuti, razumeš”, rekao je i zgrabio Hala za ruku. „Mama hoće da ti priredi zabavu, ti mali nezahvalni...”

Ali pre nego što je završio, Hal mu se izmigoljio iz ruku i jecajući izleteo iz sobe.

I to je bio kraj rođendanskog slavlja.

Kasno uveče, ispred kuće se pojavio veliki mercedes i nestao u podzemnoj garaži. Nekoliko minuta kasnije Donald Fenton je ušao u kuću i žena ga je pozdravila.

„Doneo si nešto Halu?” – pitala ga je. „Nisi zabravio da mu je rođendan?”

Gospodin Fenton se rukom pljesnuo po ustima. Zaboravio je.

„Bio sam na sastanku skoro do poletanja aviona. Zamalo da zakasnim na let.”

„Oh, dragi! Stalno je pitao kad se vraćaš. Idi i poželji mu laku noć, uznemiren je.” A onda mu je objasnila šta se dogodilo sa gospodinom Potsom iz Agencije za čestitanje.

Donald se polako peo uz stepenice. Nije smeo da zaboravi Halov rođendan, ali celog dana nije imao ni minut slobodnog vremena – a dečko je ionako dobio brdo igračkica – Albina se uvek pobrine za to. Kad je on bio Halovih godina za rođendan bi dobio štap za pecanje.

Sedeo je u krevetu i čekao. Delovao je maleno i slabašno i imao je tamne podočnjake.

„Došao sam pravo sa aerodroma”, objasnio mu je otac. „Žao mi je, nisam imao vremena da ti kupim poklon, ali ćemo sutra ići da ga kupimo. Izaći ću s posla ranije. Ima li nešto što želiš?”

Hal je klimnuo glavom. „Uvek sam želeo psa.”

Rekao je to bezvoljno, jer je sve bilo gotovo. Onaj užasni čovek koji je smrdeo na cigarete i pivo uspeo je da uništi njegov san.

Gospodin Fenton je pogledao sina – i onda mu je sinulo..

„U redu, Hal. Idemo sutra da nabavimo psa.”
Dole je Albina Fenton čula radosni vrisak svoga sina.

„Šta je bilo?” – pitala je svoga muža kad je sišao.
„Šta se dogodilo?”

Donald se smešio, bio je zadovoljan sobom.

„Rekao sam mu da će dobiti psa. Sutra.”

„Psa! Jesi li poludeo, Donald? Rekla sam i tebi i Halu da neću dozvoliti da mi nekakva životinja upropasti kuću.”

„Samo za vikend, Albina. Ne iznajmljuju ih na duže.”

„Ko to? O čemu pričaš?”

„O Agenciji *Tvoj ljubimac* koja iznajmljuje pse, nalazi se u blizini moje kancelarije. Sekretarica mi je pričala o tome. Možeš da iznajmiš psa kakvog želiš na sat ili na dan. Ljudi to čine da bi impresionirali prijatelje ili kad idu u prirodu. Ti psi su pažljivo odabrani, dresirani i sve što treba.”

„Dobro, ali šta će se desiti kad dođe vreme da se pas vrati? Da li ćeš reći Halu da je to samo za vikend?”

„Ne, taman posla! Kad dođe vreme da vratimo psa, Halu će već dosaditi – znaš kako se deca brzo

zasite. Sa onim preskupim svemirskim projektorom koji smo mu kupili za Božić igrao se samo nekoliko dana.”

„Videćemo, nadam se da si u pravu. Stvarno ne bih podnela da se opet nerviram.”

„U pravu sam”, odgovorio je Donald odlučno.

U svakom slučaju, kad dođe vreme da se pas vrati, on će biti na putu za Njujork.

Agencija Tvoj ljubimac

Agenciju za iznajmljivanje kućnih ljubimaca držao je braćni par Karker, Marion i Marvis. Karkerovi su bili pohlepni i sebični a novac su voleli više od svega na svetu.

A bili su i promućurni. Shvatili su da u današnje vreme ljudi ne žele ništa što traje suviše dugo. Stalno menjaju kuće i automobile; menjaju škole svoje dece i mesta u koja idu na odmor – menjaju čak i žene i muževe kad im dosade i počnu da im izgledaju obično.

Pa zašto bi onda čuvali svoje pse? Slogan „Pas je za ceo život a ne samo za Božić” za mnoge ljude jednostavno ne važi. Pas je, kao i dete, obaveza koja mnogima predstavlja prepreku jer ne mogu da rade šta žele.

S druge strane, psi su dragi, zabavni a neki su baš lepi. Veoma je poželjno da vas neko vidi u parku sa ljupkim, dobro odnegovanim ruskim hrtom, ili sa vragolastim foksterijerom. Pa šta bu u tom slučaju bilo normalnije nego iznajmiti psa – na sat, ili podne, ili za vikend? Svi psi su čiste rase sa podužim pedigreom, može se čak izabrati pas koji odgovara boji odecе osobe koja ga iznajmljuje: crvenkasti seter koji ide uz jesenje crvenkasto-smeđe tonove odecе, ili snežnobeli pirinejski planinski pas za muškarca ili ženu koji vole belu boju.

Naravno da je iznajmljivanje takvog psa veoma skupo; pored dobre nege, čišćenja od parazita i redovnih pregleda kod veterinara, pas mora da ima odgovarajuću frizuru – bućkice ili specijalno šišanje za pudle, što podrazumeva redovan dolazak frizera i kozmetičara. Ali, ljudi su spremni da plate, Karkerovi su to znali, i bili su u pravu. Posle samo godinu dana od otvaranja Agencije za iznajmljivanje kućnih lju-

bimaca, Karkerovi su bili na dobrom putu da se obojgate. A pošto su morali da plaćaju mnogim stručnjacima da im pomažu u poslu, gledali su da ne plaćaju mnogo pomoćnicu koja je čistila prostorije i hranila pse. To je radila mlada devojka po imenu Kajli, koja je dolazila svako jutro metroom iz Totenhema i radila po ceo dan jer je volela pse, a, kao što i pretpostavljate, i psi su voleli nju.

Zgrada Agencije *Tvoj ljubimac* nalazila se u otmenoј ulici u srcu Londona, odmah pored niza skupih prodavnica, a sa zadnje strane zgrade nalazio se deo u kome su psi spavali i dvorište u kojem su vežbali. Kajli je dolazila rano i umirivala pse koji su ružno sanjali, kao na primer ogromna ženku engleskog mastifa koja je, greškom, odgrizla mali prst svojoj gazdarici koja ju je hranila viršlama, a nikada nije zbog toga kažnjena. Ne biti kažnjen, kada osećate da to zaslužujete, može biti vrlo frustrirajuće za pse, a ženka mastifa je i dalje zbog toga patila noću. Kajli bi zatim izvela pse na kratko trčanje po dvorištu a onda bi im dala doručak.

Posle toga su odlazili na kupanje i feniranje i sređivanje frizura, sećenje noktića i čišćenje zuba – psi čije su frizure zahtevale vezivanje mašnica dobijali

su nove trake, a oni kojima je, kao avganistanskom hrtu, bilo potrebno dodatno četkanje odvođeni su u specijalni prostoriju za to. Onda su psi isprskani sprejom, svaki posebnim mirisom koji je pripremala jedna žena koja drži parfimeriju, jer miris psa nije smeo da bude isti kao onaj koji koriste bogataši što ih izvode u šetnju. Miris za bernardinca se zvao „Planinski sjaj“, pudle su mirisale na „Noćni ples“, dok je za ovčarske pse pripremala „Vres u magli“. Psi su mrzeli ove mirise više od svega, jer je miris psa njegov sastavni deo kao i lajanje ili način na koji drži rep, i činili su sve da poliču taj miris sa sebe i drugih pasa i da se valjaju po zemlji, ali je bilo skoro nemoguće da tu odvratnu stvar uklone sa sebe.

Onda kad su bili spremni za svakodnevnii posao, odvođeni su u prednji deo zgrade gde je bilo mnoštvo soba, prekrivenih tepisima, sa elegantnim kavezima i blagim svetlom.. Na svakom kavezu je stajala pločica s imenom psa, nazivom rase kojoj pripada. Psima nisu davali da grickaju igračke – gumene lopte ili životinjice koje pište ili plastične koske, jer su kavezi morali da budu čisti da bi ostavili dobar utisak na ljude koji dolaze da izaberu psa. Morali su samo da sede mirno i da izgledaju poželjno.

Kad bi ih doveli u Agenciju psi su bili puni nade. Svaki put kad bi neko došao po njih mislili su da je to neko ko želi pratioća za ceo život. Neko ko će im pružiti dom i kome će pripadati. Odlazili bi visoko uzdignute glave i s uzdignutim repom koji je govorio o njihovoj sreći, ali uvek su ih vraćali nazad, nekad posle jednog sata ili dana... nazad u svoje kaveze da ponovo čekaju.

Imali su jedni druge, imali su Kajli, i trudili su se da uživaju u tome, ali im nije bilo lako.

U sobi A bilo je pet pasa. Bila je najmanja od svih soba i donekle posebna, jer se nalazila odmah pored sobice u kojoj je radila Kajli kada nije bila u dvorištu, a psi koji su tamo provodili vreme postali su veliki prijatelji.

Najveći od njih, Oto, bernardinac sa smeđe-belim licem i tužnim očima, bio je pametan i snažan, ali i nežan. On je doživeo tragediju: njegova majka, koja je bila izuzetno krupna i teška, čak i za bernardinca, slučajno se pretumbala preko svojih mladunaca i zgnječila ih, samo je Oto preživeo. To se dogodilo u švajcarskim planinama, u čuvenom manastiru u kojem se bernardinci vekovima uzgajaju i gde ih dresiraju da pronalaze i spasavaju ljude izgubljene u snegu.

Ko preživi tako nešto, neće se više bezrazložno sekirati oko sitnica. Oto je izrastao u hrabrog i korisnog psa spasioca, ali kada je jedan bogati mladi čovek insistirao da kupi baš njega i povede ga u Englesku, Oto je to iskoristio na najbolji mogući način, iako je bio srećan sa monasima. Čak i kad je taj nerazumni mladić shvatio dane može da drži bernardinca u svom londonskom stanu i prodao ga gospodinu Karkeru, Oto je nekako uspeo da sačuva dostojanstvo i ostane miran, da uteši druge pse kada bi se žalili na hranu ili odvratani miris, ili na dosadu.

Pored Ota, u drugom kavezu, bio je jedan izuzetno mali pas, baš kao što je Oto bio izuzetno veliki. Bio je to sićušni pekinezer koga su zvali Li Či, sa dugom zlatnom dlakom i crnim zgužvanim licem. Li Či je obožavao Ota; kada su noću bili slobodni u prostorijama za spavanje, on bi se sklupčao uz Ota, a kada bi se Bernardinac probudio nekad mu se činilo da ima pet nogu – četiri svoje i jednu koja je u stvari bio pekinezer. Po legendi pekinezeri su potomci lava* odgajani da žive uz kineske careve, da

* Prema legendi, pekinezer je nastao od lava i majmunice koji su se mnogo voleli

čuvaju palate i hramove – a Li Či je bio goropadan i ljut onoliko koliko je Oto bio tih i miran.

U kavezu pored Pekija bila je klasična crna pudla. Fransina je bila trimovana i ošišana u klasičnom stilu, sa pufnastim kićankama oko nogu i repa i obrijanim zadnji delom, a nju su obično iznajmljivale glumice i ljudi iz sveta šou-biznisa skloni glamuru. Fransina je zapravo bila praktičan i vredan pas, i izuzetno bi-stra. Članovi njene porodice su generacijama bili cirkuski psi, koji su izvodili neverovatno teške tačke: trčali su uz merdevine, skakali kroz koturove u plamenu, balansirali oslonjeni samo njuškom na lopte... Fransina je volela život u cirkusu – druženje i putovanje u karavanu od grada do grada. Ali onda je neko odlučio da je treniranje životinja za cirkuske tačke okrutno i cirkus je zatvoren, i sada je morala po ceo dan da sedi mirno u kavezu i da čeka da je neko izabere.

Preko puta Ota, Li Čija i Fransine bila je smeštena Hani, dugodlaki škotski ovčar. Bila je divan pas, sa dugom crno-belom i mrkom dlakom i očima koje su ulivale poverenje. Ali nju nije bilo lako iznajmiti jer nije mogla da se odupre navici da sve skuplja u gomilu. A pošto u Londonu nije bilo ovaca ona je

okupljala sve što je mogla. Tako je u parku, na podijum za orkestar skupila u gomilu svu decu iz vrtića, a desetak kreštavih pataka nije smelo od nje da mrdne iz zaklona na autobuskoj stanici.

Hani je bila dobro dresiran ovčarski pas, a onda je njen gazda bankrotirao i morao je da je proda. Svi psi vole da budu korisni, ali za jednog ovčarskog psa to što ne može ništa da radi predstavlja pravu agoniju. Ostali su bili zabrinuti za nju. Gospodin Karker je uvek bio ljut kad bi je vratili pre vremena, a svi su znali šta se događa sa psima kojima Karker nije zadovoljan – jednostavno bi nestali i više ih nikad ne bi videli.

Poslednji stanar sobe Abila je neprijatna kuja koja je ležala na posebnom satenskom jastuku s toplim termoforom ispod stomaka. Kraljica Tili bila je meksički golokoži pas, mala i nervozna, s pegavom kožom i nogama kao štapovima. To je retka vrsta i većina tih pasa su vrlo dobre naravi, mada su osetljivi i plašljivi, ali je Tili pripadala bogatoj naslednici pre nego što je stigla u Agenciju *Tvoj ljubimac*, jela je sa srebrnih tanjira i spavala na svilenim jastucima, pa se ponašala kao da ništa nije dovoljno dobro za nju. Kada je stigla ostali psi su se trudili da se prema njoj

ponašaju prijateljski, ali ona je samo zabacila glavu i zevnula. Oglasila bi se samo kad bi joj se voda u termostatu ohladila, i onda bi lajala i dizala dreku sve dok Kajli ne dođe da joj donese toplu vodu. Ona je bila najskuplji pas za iznajmljivanje, a u stvari nije bila vredna tih para.

U sobi A nalazio se još jedan kavez koji je, trenutno, bio prazan.

Napolju je prestala da pada kiša i Oto, čiji je kavez gledao ka prozoru, video je kako ljudi zatvaraju kišobrane, što je značilo da bi neko uskoro mogao doći da iznajmi psa. On se uspravio u svom kavezu a ostali psi su ga u tome sledili.

U deset sati Kajli je uvela vrlo elegantnu damu, u crnoj suknji i ljubičastoj bluzi, koja se klatila na visokim štiklama.

„Mislim da će vam Fransina odgovarati”, rekla je Kajli dok je išla ka kavezu u kojem je bila pudla.

„Ona je vrlo inteligentna i navikla je na restorane.”

„Svakako odgovara uz moju odeću”, rekla je dama.

„Vidite, to je malo nezgodno – upoznala sam tog čoveka sinoć na prijemu, rekao mi je da voli pse, pa

sam i ja rekla to isto, a onda me je pozvao na ručak. I tako, mislila sam da povedem psa sa sobom i da se pravi da je moj – da li vam se to čini kao dobra ideja?”

Kajli se to nije činilo kao dobra ideja. Mislila je da je to smešno, ali je navikla na razne šašave ideje iznajmljivača, pa se zato samo nasmešila i nastavila da mazi Fransinu kroz rešetke.

„Možda bi trebalo da uzmem neko manje kuće, ali onda bih morala da ga držim u krilu pa bi mi ostale dlake na suknji. Ili bi ga kelner zgazio.”

„Mislim da je Fransina baš ono što vam treba”, ponovila je Kajli. „Ona je navikla da sedi pod stolom. Jedino što je veoma muzikalna – ako je to mesto gde svira muzika, možda će pokušati da 'zapeva'. Naravno, ako sviraju valcer.”

Ali dama je rekla da to nije restoran sa muzikom već vrlo skup, miran restoran, u kakvom ljudi tiho razgovaraju, obično o hrani.

I tako je Fransina odvedena da joj stave povodac i zamene traku da bi se slagala sa bojom bluze žene koja će se pretvarati da je njena vlasnica, a zatim su otišle.

Jedan sat pošto je pudla otišla, ušla je mišava žena zabrinutog izraza lica, koja je tražila velikog psa koji

treba da je štiti tog popodneva, jer ide u posetu sinu, u kraj u kojem ima mnogo stranaca i siromašnih ljudi a ona se bojala da bi je neko mogao napasti.

Kajli je taman htela da kaže da stranci i siromašni ljudi ne napadaju starice više nego bilo ko drugi – ona je to znala jer i sama je živeła među siromašnim ljudima, a mnogi su bili poreklom iz drugih zemalja – ali pošto joj je bilo važnije da Oto izade iz kaveza nije rekla ništa i otišla je da donese njegovu ogrlicu i povodac.

I neki psi iz drugih soba su odvedeni, ali ne i Hani ili Li Či, koji su provodili dosadno popodne i dremucali u svojim kavezima, dok je Kraljica Tili odvedena na masažu maslinovim uljem jer joj se koža perutala.

Sledećeg dana, starija žena je došla po pekinezera jer je išla u posetu još starijoj prijateljici, ali poseta nije bila uspešna..

Starije dame su bile sasvim u redu, ali kad su nekomе precі odgajani da sede u carevom sedlu dok jaše u rat, onda mu nikako ne prija da mu neko tepa da je majušno kućence, zar ne – i mada se nikada nije dogodilo da neko kuće iz Agencija za iznajmljivanje ugrize čoveka, Li Či je režao i pokazivao zube i zato je vraćen ranije.

Hani je iznajmio čovek koji je odgledao sve filmove o Lesi kada je bio dečak i želeo je da se slika s njom na stazi blizu svoje kuće, a po Fransinu je ponovo došla dama koja je čoveku kojeg je upoznala na zabavi rekla da je pudla njena.

A narednog dana dogodilo se nešto neočekivano.

Kajli je stigla ranije, ušla je s kofama punim hrane i poželela dobro jutro svim psima, kao što je uvek činila. Ali ovog jutra nije bila sama. Sa nekom improvizovanom vrpcom oko vrata, pored nje se gegao pas.

Nije pripadao nijednoj rasi koju su ostali prepoznavali. Bio je beo i imao je braon mrlje, jednu prekouva a drugu iznad repa, bio je majušan poput foksterijera, sa ušima kao u slepog miša nalik korgiju, dok je njegov rep pri silovitom mahanju ličio na jarbolast rep bigla. Ali nije pripadao nijednoj od tih rasa. Bio je to pas kakav nikada nije viđen u Agenciji za iznajmljivanje – mešanac.

Kajli je pustila mešanca s povoca i on se rasodobacio na najbližeg psa, a to je, srećom, bio Oto. Koliko je mogao da vidi, dobio je na poklon tridesetak novih prijatelja i nije znao da li da laje od uzbuđenja, da se

prevrće naglavačke, ili da leži na leđima i maše nogama u vazduhu, pa je probao da radi sve to istovremeno.

Kajli je odvela Ota i Fransinu u stranu.

„Hoću da budete dobri prema njemu”, rekla im je. Kajli je uvek pričala sa psima kao da su ljudi i oni su je, naravno, odlično razumeli.

„On je lutilica. Našla sam ga sinoć ispred kuće i izgleda da ga niko ne želi.”

Kajli je sa porodicom živela u kućici u Totenhemu. Bili su veoma siromašni, a gazda njihovog stana je bio užasan čovek koji nije dozvoljavao da drže kućne ljubimce, a nije ni obavljao potrebne popravke u kući. Prethodne večeri kad je izašla da kupi hranu za večeru, našla je ovo malo belo stvorenje, skroz mokro, kako se trese na njenom pragu.

Psi su se okupili oko njih, njuškajući pridošlicu. Mirisao je na psa a ne na one odvratne mirise kojima su njih prskali, pa su ga, iako je bio previše oduševljen i detinjast, rado prihvatili. Samo je Li Či režao, uglavnom zbog toga što je Oto bio previše ljubazan prema pridošlici a on je bio ljubomoran.

„Imam plan”, Kajli se obratila psima. „Ne znam da li će uspeti, ali u međuvremenu biste mogli malo da se igrate s njim kao da je naš.”

Pustila ih je u dvorište i trčala naokolo sa njima dok su vežbali, a u takvoj gomili pasa mali lutilica nije štrcao.

Kad je došlo vreme da se psi vrate u kaveze, Kajli je provukla lutilicu u prazan kavez u sobi A. Sada više ništa nije mogla da uradi osim da čeka gospodina Karkera da dođe u svakodnevnu kontrolu i da se nada najboljem.

Stigao je kad su psi već bili sređeni, sa belim ogrtačem koji je nosio da bi impresionirao klijente, i sa tablicom na kojoj je sve beležio. Jer gospodin Karker je sve beležio: koliko je koji pas puta iznajmljen, da li je klijent bio zadovoljan, i koliko je tačno firma zaradila. Psi su za Karkera bili samo mašine za pravljenje novca i svaka životinja koju mu nije donosila novac odmah bi bila izbačena.

„Pa, kako stvari stoje danas?” – pitao je Karker, a Kajli je odgovorila da je sve u redu i da je direktorka osnovne škole zvala da iznajmi Ota na ceo dan za dečju zabavu za kraj polugodišta.

Onda je zastao kod kaveza sa malom belom lutilicom koju je Kajli dovela.

Lice mu se smrklo. „Šta se, za boga miloga, ovde događa? Jesi li ti, devojko, poludela? Ovo je mešanac. Ko ga je doveo i šta će ovo kuće ovde?”

„Molim vas, gospodine, ja sam ga dovela, ali on nije mešanac.”

Kajli je uvek govorila istinu ali ako laž može da spase jedan život, onda mora da istraje.

„To je nova rasa”, rekla je Kajli. „Tek treba da bude registrovana u Kinološkom registru. Dobila sam ga za rođendan ali naš stanodavac ne dozvoljava držanje životinja.”

Gospodin Karker je smrknuto pogledao pridošlicu koji je mahao repom i lajao u znak pozdrava.

„Stvarno. To je totenhemijski terijer. Postali su vrlo popularni u poslednje vreme. Videla sam takvog psa na izložbi u Brajtonu.”

Gospodin Karker je oklevao. Kajli je mnogo znala o psima, i ne bi valjalo da pokaže da je neupućen u pogledu novih rasa, ali je ipak bio sumnjičav.

„Imam njegov pedigre kod kuće”, rekla je Kajli. „Zašto ga ne bismo isprobali? Možda možemo da tražimo manje novca za njega pošto je nov.”

„Pa, možda.” Tottenhemijski terijer. Dobro mu je to zvučalo. „Ali, opominjem te, ako ga niko ne bude iznajmio do kraja nedelje, leti odavde. Ako ti ne možeš da ga držiš, postoji azil za pse i mačke. Ovde neću da držim životinju koja ne može da zaradi za sebe.”

A kad se Kajli sagnula da pomazi kuće kroz rešetke čula je: „Jesi li me čula?”

„Jesam, gospodine.”

Na vratima se Karker još jednom okrenuo.

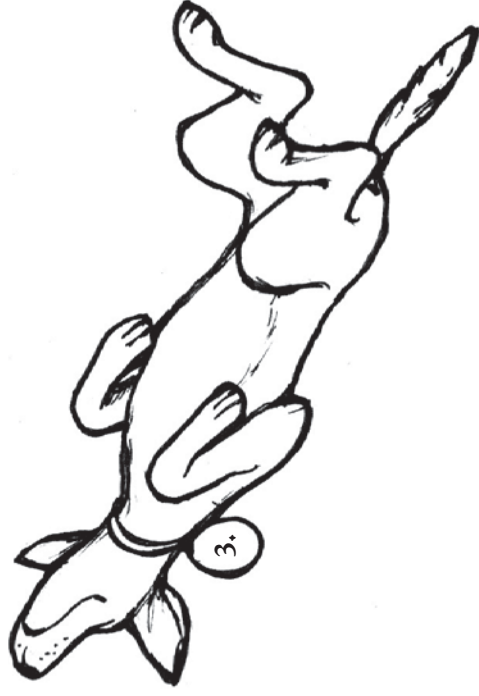
„Bolje bi ti bilo da mu odmah smišliš ime i zakačiš na kavez.”

„Dobro, gospodine”, odgovorila je ponovo Kajli.

A ona je već imala ime za njega. Smislila mu je ime čim je ovog mešanca pogledala u oči. Bile su tamne i pune poverenja i pametne – ali nisu bila dva jednaka oka. Jedno je imalo mrlju, kao zlatnu flekicu.

„Ime mu je Fleki”, rekla je.

Karker je, međutim, već otišao.

Totenhemski terijer

Kad su ostali sami u sobi A, psi su pogledali u nogu cimera. Bili su to dobri i brižni psi, i bili su za-brinuti.

Totenhemski terijer, ili kako god se zvao, bio je su-više optimističan i uzbuđen zbog života u Agenciji *Tvoj ljubimac*.

„Smiri se malo”, hteo je da mu kaže Oto. „Samo polako. Sedi tu ispred kaveza, ne nabacuj se ljudima.”

Nije bilo šanse da se Fleki smiri. Bio je tu sa novim prijateljima, na početku jedne velike avanture. Nije

baš bio siguran kakva je to avantura, ali biće sa nekim ko će doći da ga uzme, ko će ga voleti i koga će on voleti. Mali mešanac nije shvatao da će ga gospodin Karker izbaciti ako ga niko ne bude iznajmio do petka popodne u pet, a i da je razumeo ne bi brinuo, jer je bio sasvim siguran da će neko doći po njega.

Mešanac i ukrštena pasmina nisu isto. Ukrštena pasmina je mešavina samo dve rase, i cenjena je – baš kao labrapudla – ali mešanac može biti mešavina čak šest ili više različitih rasa. A u Flekijevom slučaju, kao da je svih šest rasa, koje god bile, volelo da služi ljudima, da brine o njima i da im pripada.

U deset sati, Oto je odustao od pokušaja da umiri Flekija, dok su se svi ostali psi umirili jer je baš tada, ispred prozora, prošla Grejs, pas-vodič, koja se sa svojom slepom gospodaricom uputila u prodavnicu. Grejs je bila zlatni retriever, i dok su joj se svi divili zbog njene veštine i napornog rada, Oto je osećao i nešto više. On je istinski obožavao Grejs.

Neposredno potom, gospodin Karker je uveo čoveka sa šoferskom kapom a Kraljica Tili je odvedena da joj stave specijalni ogrtač – sa nitnama za za-kopčavanje na leđima da bi ljudi mogli da otkopčaju

i vide da stvarno nema dlaka po celom telu – a onda ju je šofer odveo do rols-rojsa koji je bio parkiran ispred i u njemu je čekala dama koja će se sa njom praviti važna na prepodnevnoj čajanki u svojoj kući.

Rentiranje Kraljice Tili je uvek kod Karkera izazivalo dobro raspoloženje jer je za nju dobijao mnogo novca, a kad je prošao pored Flekijevog kaveza samo se nasmejavao:

„Kol'ko vidim još niko nije došao po totenhemskeg terijera!” – dobacio je Kajli. „A niko i neće doći, ako mene pitaš, jer nikad nisam video tako ružnu zverku.”

On je bio od onih ljudi koji ne misle da psi razumeju šta ljudi govore, pa je zato Kajli stajala uz Flekija i mazila ga dok se nije ponovo oraspoločio..

Bio je to dug dan za malog belog psa. Ota je pre podne odvela direktorka škole iz koje su deca za kraj polugodišta tražila psa na ceo dan, a Hani je odveo čovek koji je imao sastanak sa nekim bogatašem u kantri-klubu i hteo je da za tu priliku ostavi utisak sportskog tipa. Onda je otišla i Fransina, sa ženom koja je i dalje obmanjivala svog novog dečka, ostavljajući ga u uverenju da je pudla njena.

Rano popodne došli su muž i žena kojima su rekli da treba da oslabe i da šetaju, pa su pomislili da bi to bilo manje dosadno uz psa.

„Ovo je lep pas”, rekla je Kajli pokazujući im Flekija, „Ima divnu narav.”

Muškarac je rekao da mu to stvorenje čudno izgleda i da ako već treba da idu u park onda će povesti nešto sa više stila, pa su prešli u sobu B i izabrali Salukija, psa sa dugačkim svilenkastim ušima i ispučenim leđima.

Onda su odveli Li Čija da mu isperu uši i ostao je samo Fleki. Iz sve snage se trudio da se zabavi ali je bio baš usamljen bez drugih pasa, pa iako mu je kavez bio udoban, ipak je to bio kavez, i on je bez prave namere da to radi, počeo poluglasno da zavija.

Za tili čas stvorila se Kajli.

„Psst, Fleki! Molim te budi tih. Gospodin Karker baš mrzi kad psi zavijaju.”

Pomilovala ga je po glavi i on je odmah prestao – ali sad više nije bilo nade da će neko tog dana doći po Flekija; Agencija je radila do pet sati. A to je značilo da ima samo još dva dana da totenhemski terijer zaradi za svoj boravak i postane član družine *Tvoj*

ljubimac, Agencije za iznajmljivanje kućnih ljubimaca.

Kajli je uvek kasno stizala kući. Gospodin Karker nije živeo u zgradi u kojoj je bila Agencija, već su on i gospođa Karker imali veoma elegantan stan nekoliko ulica dalje, pa je Kajli na kraju dana morala da se pobrine da kuće budu bezbedne u svojim odajama, da se zgrada zaključa i da se uključi alarm. I kad bi sve to završila, još jedan sat je metroom putovala do kuće.

Ali nije se vraćala u praznu kuću – daleko od toga. Kajli je živela sa majkom, dedom, braćom blizancima, koji su još išli u školu, i desetogodišnjim sestrom, Pipom.

O'Brajenovi su bili siromašni. Kajlin otac je stradao u nesreći na gradilištu, pa iako je njena majka šila za bogatu gospođu Narijan, a deda primao penziju, novca nije bilo dovoljno. Mala kuća je bila u jednom stanju, tepisi pohabani, sladunjav miris se iz prozora, davnice hamburgera u susednoj kući širio kroz prozor, ali Kajli je kod kuće uvek dočekivana zagrljajima i maženjem, a kada bi je pitali kako je bilo na poslu, oni

su to stvarno želeli da znaju jer za njih je njen posao kod Karkerovih, briga o psima, bilo nešto najzanimljivije što mogu da zamisle.

Najjače bi je zagrlila desetogodišnja Pipa koja je htela da zna baš sve.

„Da li ti je plan uspeo?” – pitala je. „Da li je gospodin Karker dozvolio da ostane?”

Fleki je proveo noć kod O'Brajenovih i svi su se raspitivali o lutalici.

„Dao mu je vremena do petka uveče. Ako ga niko ne bude iznajmio do tada, izbaciće ga.”

Pipa je bila krupna, vesela devojčica ali sada se namrštila.

„U azil za pse i mačke?”

Kajli je potvrdno klimnula glavom.

„Pa, to je grozno. On dobro zna da tamo drže pse najduže tri nedelje i ako ih za to vreme niko ne udomi, oni ih uspavaju. To je samo podli način da prepusti drugima da urade prijavi posao umesto njega.”

Pipa je znala sve o psima o kojima se Kajli brinula. Nedeljom je odlazila sa sestrom da joj pomogne oko čišćenja i hranjenja, i već je čvrsto odlučila da će kada poraste krenuti sestrim stopama.

„Mora da pusti Flekija da oстане”, rekla je.

„Kad bi samo video...” – rekla je Kajli. „Samo da znaš, Fleki baš i nije pas za iznajmljivanje – malo je šašav, čudno se ophodi prema ljudima. Kao Snežana kad peva onu pesmu: 'Jednog dana moj princ će doći'. Ubeđen je da će i njegov princ ili princeza doći. Treba samo da mu vidiš oči svaki put kad neko uđe u sobu.” Slegnula je ramenima.

„U svakom slučaju treba da mu sastavimo pedigre do jutra. Gospodin Karker hoće da ga zakači na kavez.”

Večera je bila gotova, blizancima je trebala pomoć oko domaćeg zadatka a posle toga je trebalo dedu odvesti kolicima do trafike da kupi svoj loz.

Na kraju je sve bilo raščišćeno, a Kajli i Pipa su otišle u svoju malu spavaću sobu i počele su da rade na Flekijevom pedigreu.

„Pedigre je uvek komplikovano napraviti, a malo je i smešno”, rekla je Kajli.

„Kuje uvek dobijaju imena kao što je na primer Vilhelmina Zapovednica sa Kilimandžara. A što je plemenitije rase, to je duže ime.”

Dugo su razmišljale, ali su na kraju odlučile da je Flekijeva majka nosi ime Rodelinda iz Mersi Draja

jer je to bilo ime ulice kojom su išli one večeri kad su ga našle.

„A otac bi mogao da mu se zove Frederik Peti od Filongleja”, dodala je Pipa. „Možda će mu doneti sreću ako bude nosio ime po farmi.”

Filonglej je bilo ime farme koja je nekada pripadala O'Brajenovima, sve dok pradedu nije bankrotirao. Iznad kamina je visila slika farme. Sve druge stvari su prodali ili založili, samo je slika farme Filonglej i dalje bila na svom mestu.

Nastavile su da prave pedigre, koji je postajao sve neobičniji i smešniji dok na kraju nije došlo vreme da Pipa ide na spavanje.

Kad je prišla sestri da je ušuška i poželi joj laku noć, Kajli je rekla: „Bolje bi bilo da se molimo za Flekija. Da držimo pesnice da ga neko poželi.”

„Dobro, moliću se”, rekla je Pipa.

I molila se. Ali, Pipa nije bila blage naravi kao njena sestra Kajli i nije prihvatala stvari kakve jesu. Pipa je bila borac. Ona je imala nameru da se bori za prava pasa lualica da imaju pristojan dom. I ne samo za pse lualice, već za sve koji su siromašni i prema kojima život nije pravedan. Kada je imala šest godina, odvušla je Mirtlu u školski ve-ce i pokvasila

joj glavu pod česmom jer je ova maltretirala manje dete iz prvog razreda.

Kasnije, kada se Kajli uvukla u krevet pored svoje usnule sestre, sasvim jasno je čula kako Pipa škruguće zubima.

Kada se preko noći vratio u svoj odeljak za spavanje, Fleki se opet razveselio. Iako je vodio računa da ne zauzme Li Čijevo mesto pored Otove leve šape, ipak je spavao sa svojim cimerima. Oto je bio umoran – nema ničeg zamornijeg nego istrpeti maženje dvadeset petoro mališana – ali ipak je imao snage da Flekija lizne za laku noć pre nego što su svi zaspali.

A sledećeg jutra, i onog posle njega, sudbonosnog petka, usledilo je iščekivanje. Na Flekijevom kavezu sada je visila tabla sa imenom i pedigroom, koji je Kajli napisala na parčetu papira koji je delovao sasvim uverljivo, a dobio je i broj – broj 51. Ako bi neko došao i iznajmio ga, samo jedna jedina osoba, makar samo na kratko, sve bi bilo u redu.

Dan je odmicao i opet niko nije došao po malog psa. Ostali psi su bili sve zabrinutiji jer su savršeno

dobro znali šta se događa sa onima koji nikada ne napuste svoj kavez. Dvojica muškaraca u braon mantilima ih strpaju u transporter i više ih niko nikada ne vidi. Jedva su mogli da podnesu da gledaju Flekija kako priljubljen uz rešetke kaveza gleda sa svoja dva različita oka ljude koji dolaze da iznajme pse – ali ne njega. Sada je već znao da ne sme da zavija, a Kajli je dolazila kad god bi ugrabila priliku da ga pomiluje – ali, iz minuta u minut, atmosfera u sobi A postajala je sve napetija, a kada je Kraljica Tili započela sa jednim od svojih nastupa cviljenja jer joj se voda u termostofu ohladila, ostali su se zaboravili i počeli da reže.

Onda je u tri sata stigao gospodin Karker sa svojim tablicom.

„Izgleda da nema baš mnogo interesovanja za totenhemske terijere”, obratio se malom psu. „Moramo da te se otarasimo. Nema džabe hrane u mojoj kući.”

Zatim je rekao Kajli da očekuje ljude iz kompanije za transport pasa, koji će doći po njega. Kad je izašao i zatvorio vrata, Fleki se sav skupio u ćošku kaveza.

Dobro je razumeo ton gospodina Karkera. Često je imao prilike da ga čuje tokom svog teškog života lutalice.

A onda se u pola pet, na ulici ispred Agencije zaustavio veliki mercedes i iz njega je izašao čovek držeći za ruku dečaka.

Halov izbor

Gospodin Karker je uvek primao važne klijente u svojoj kancelariji pre nego što ih povede u razgledanje, a gospodin Fenton, koji je bio na čelu internacionalne kompanije za energetiku, svakako je veoma važan.

„Verujem da znate uslove”, rekao je. „Sve piše u brošuri. Dvadeset pet funti na sat, i depozit u vrednosti od trista funti koji vam se vraća kad vratite psa

u dobrom stanju. E sad, za iznajmljivanje preko celog vikenda imamo posebnu tarifu...”

„Da, da”, odgovorio je gospodin Fenton užurbano. Gledao je kroz prozor i nije slušao. Nešto tišim glasom je nastavio. „Imate li nekoga ko bi mogao sina mogao da povede u razgledanje dok nas dvojica razgovaramo o poslu.” Značajno je pogledao gospodina Karkera a ovaj je to odmah razumeo. Navikao je na ljude koji lažu svoju decu, otišao je do hodnika i pozvao Kajli.

„Provedi mladog gospodina kroz sobe i pokaži mu pse”, rekao je kad se pojavila. „On će izabrati psa.”

Kajli se nasmejala Halu i on je uzvratio osmehom. Činilo mu se da je posao vođenja brige o psima naj-lепši na svetu, a i ona je bila tako lepa, sa tamnom kosom, uvojcima i dubokim plavim očima...

„Dozvolili su mi da sam izaberem psa kojeg god želim”, rekao je Kajli. „Nadam da imate nekog mladog psa jer psi žive petnaest godina, zar ne, ili više, pa će biti uz mene dok ne odrastem.”

Kajli je zastao dah. Znala je da se kućni ljubimci nikada ne iznajmljuju na duže od tri dana. Znači da hoće da prevare dete, to je već i ranije viđala. „Imaš li na umu neku posebnu rasu?”

Odmahnuo je glavom. „Ne, samo bih da pogledam – kad vidim onog pravog, znaću.” Pogledao je u nju pun poverenja. „Odmah ću znati, sasvim sam siguran.”

„Da, često je to tako. Čovek prosto zna”, odgovorila je Kajli.

Prvo ga je odvela u sobu E, sa stražnje strane kuće, zastali su kod baseta koji je teško disao u uglu svog kaveza. On je bio vrlo atraktivan pas, i Hal ga je počeo kroz rešetke kaveza ali nije rekao ništa. Pored njega je bio jedan mastif koji je loše sanjao, a Hal je otvorenih usta slušao dok mu je Kajli pričala tužnu priču o progutanom prstu.

„Sad je to prebolela, ali ostali psi su vrlo nežni prema njoj, kao da znaju šta je preživela.” Bilo je nemoguće ne voleti mastifa, ali Hal je bio osećajan dečak. Raspust je pri kraju a kad pođe u školu dosta vremena biće van kuće i neće moći da ga dovoljno izvodi iako tako veliki pas treba dosta vremena da provodi napolju. Pored mastifa bio je Kralj Čarls, španijel koji je poslušno ležao na leđima sa šapama u vazduhu, spreman za češkanje ili maženje – ili čak i za udarac nogom, jer ovi španijeli su tako dobre naravi da su spremni čak i tako nešto da istrpe da bi svojim vlasnicima pružili zadovoljstvo.

„I on je preživio teške trenutke“, objašnjavala je Kajli. „Njegovi bivši vlasnici su se razveli i stalno su ga slali vozom tamo-amo od Edinburga do Londona, od jednog do drugog. Sad kad ugleda voz, samo sedne i zavija.“

„Oh, baš bih voleo da je moj“, rekao je Hal. „Baš je divan pas.“

I Kajli je klimnula glavom, jer bi španijel bio savršen izbor.

Hal je, međutim, krenuo ka sledećem kavezu, prošao je pored korgija, šnaucera... i uputio se pravo u sobu D.

U prvom kavezu je bio dalmatinac i Kajli je samo čekala kad će reći „To je pravi“, jer posle čuvenog filma *101 dalmatinac* kao da su sva deca na svetu želela da imaju takvog psa. Međutim, Hal ga je počeo kroz rešetke, uzdahnuo – i nije se zaustavio. Prošli su pored laso-apsoa, koji je bio imao tako dugu dlaku da je teško bilo raspoznati gde mu je glava a gde rep, i jednog mopsa. Psi su sad već bili umorni, bio je skoro kraj radnog dana, ali kada su videli da Kajli dovodi posetioca dali su sve od sebe da se usprave i učtivo ih pozdrave. Li Či... lepi tibetanski pas la-vić... pa labrador...

Hal je sad već izgledao malo napeto. Bio je sasvim siguran da će znati kad dođe do psa koji je baš za njega – pa ipak, prošao je pored toliko divnih pasa uzalud čekajući da mu neki unutrašnji glas kaže: „Stani! Ovaj je pravi“.

Šta ako greši? Šta ako nema psa koji čeka baš njega i za koga će odmah znati da je kao stvoren za njega? Kad je videla koliko je uznemiren, Kajli ga je zagrlila, pa su se zajedno uputili u sobu C, gde mu je ispričala pojedinosti o svakom psu kojem su prišli: o šarama oko očiju jednog hrta, za koga se nekada govorilo da može da predvidi budućnost... o gustoj dlaci koja kao nepropustljivi omotač omogućava irskom vode-nom španijelu da pliva u najhladnijoj vodi.

Hal se i dalje divio psima, klimao je glavom i nastavljao dalje.

Halov otac im se pridružio i pokušavao da sinu da neki savet:

„Bokser ima prijatno glatko krzno – neće se mnogo linjati. Možda se tvoja majka ne bi mnogo protivila ovom malom jazavičaru?“

Međutim, Hal, naboranog čela, jedva da je čuo šta mu otac govori. Uz Kajli je išao od psa do psa – i gledao... i nikako da izgovori reč koju su svi očekivali.

Na red je došla soba A. Prošli su pored Ota, Hal je zastao da ga počeska između ušiju. Lepota njegovog karaktera se isticala, to je bio baš poseban pas, i video je kako mu se Kajli nežno osmehuje. I Fran-sina; Hal je u nervoznoj pudli prepoznao marljivost i postojanost. Pa onda ovčarski pas... Hal je gledao sve filmove o Lesiju – ali se ni tu nije zaustavio. Nije zastao ni kod Pekija, ni kod Kraljice Tili koja je ležala na termoforu.

Ovo je poslednja soba, a u njoj je ostao samo još jedan kavez, ali on je bio prazan. Nije bilo više pasa. „Pogrešio sam”, rekao je tihim glasom. „Mislio sam da ću znati.”

Nema veze. Može uzeti bilo kog psa odavde, svi su dobri. Neka Kajli izabere psa za njega, jer je njegov govo samopouzdanje nestalo.

U tom trenutku su dva čoveka u braon kombinezonima ušla s ulice.

„Dobili smo poruku iz azila”, rekao je jedan od njih. „Pukla im je cev, sve je pod vodom i večeras ne mogu da prime nijednu životinju, pa smo ga vratili. Broj pedeset jedan.”

„Gde je?” – pitala je Kajli.

„U svom transporteru pozadi. Taman smo hteli da ga poneseo kad smo dobili poruku. Gde da ga stavimo?”

„Dovedite ga ovamo”, rekla je Kajli.

„A, to ne možemo. Gospodin Karker ga je odjavio – neće hteti da...”

„Samo ga dovedite”, ponovila je. Nastala je kratka pauza, zatim su muškarci slegnuli ramenima i ponovo izašli.

Kajli je krenula za njima. Čuo se zvuk otvaranja transportera a zatim se na vratima pojavilo nešto malo i belo. Za trenutak je Fleki stajao mirno i gledao oko sebe. A onda se kao metalak zaletao preko sobe i zakucacao se u Hala. Skoro istog trenutka, Hal je kleknuo i raširio ruke.

„Rekao sam vam!” – uzviknuo je. „Rekao sam vam da ću znati. Rekao sam vam da ćemo oboje znati!”

Gospodin Karker je ušao baš u tom trenutku i sve je shvatio.

„Aha, našao si totenhenskog terijera”, rekao je uz slادنjav smešak.

„Taman smo hteli da ga odvedemo... na izložbu... ali je odloženo.” Okrenuo se ka gospodinu Fentonu.

„Za ovakvog psa moramo da naplatimo znatno više. Ova rasa je još veoma retka.”

Fenton je taman hteo da se pobuni, ali je tada pogledao u Hala. Ili još bolje u smotuljak koji su činili Hal i pas, koji kao da su postali jedno – slegnuo je ramenima i pošao za gospodinom Karkerom u njegovu kancelariju.

„Zove se Fleki”, rekla je Kajli, kada su muškarci izašli. „To je zato...”

Hal ju je pogledao. „Znam zašto – zato što ima zlatnu mrlju u levom oku.”

„Da”, odgovorila je Kajli. „Baš zato.”

Prvi dan

Hal se probudio sa neobičnim osećanjem. Bio je topao – ali to i nije bilo tako neobično. Neobično je bilo to što se osećao srećno. Zadovoljno. Sigurno. Kao da nikad i nije loše sanjao – niti sanjao uopšte.

A krevet mu je bio nekako tvrd. Začudujuće tvrd. Onda je shvatio da to uopšte nije krevet. Ležao je na podu pokriven perjanim pokrivačem, i tada se setio svega. Obećao je da neće pustiti Flekija da spava na njegovom krevetu, i održao je obećanje. Ali nije hteo da ostavi psa samog prvog dana u novoj kući.

Tog trenutka mu se hladna njuškica naslonila na dlan – a Flekijev dolazak je označio početak novog, blistavog dana. Kao i njegov vlasnik, i Fleki se probudio ispunjen osećanjem sigurnosti, sreće i topline. Skočio je Halu na grudi, liznuo mu uvo, ponovo je skočio i skotrijao se tako da je Hal mogao da ga počese po stomaku.

Hal se setio majčinih reči.

„Ako bude napravio baricu na tepihu, ide u garažu i ostaće tamo.”

Nije bilo vremena za gubljenje, odmah mora da izvede Flekija napolje.

Halu nije bilo lako da se obuču se jer je pas imao ideju kako da mu „pomogne”, odnosio je njegove čarape na zanimljiva mesta i sklanjao mu cipele... Kada je Hal bio spreman, Fleki je dopustio da mu stavi ogrlicu i povede ga, a on ga je pratio niz stepenice kao uzoran pas koji ide uz nogu.

Hal je izašao na prednja vrata i uputio se niz pute-ljak, kroz baštu, koja i nije bila prava bašta već gomila nabacanog šljunka, i koja se prostirala sa obe strane; stigli su do ulice pre nego što je Fleki podigao nogu. Preko puta je bila privatna bašta na čijem je ulazu stajao natpis „Zabranjen ulaz psima i deci bez pratnje”.

Na kraju ulice, gde su kuće bile manje i ne tako elegantne, nalazio se park u koji je svako mogao da uđe. Njegova majka nije volela da ga vodi tamo, strahujući da bi deca koja se tamo igraju mogla biti gruba. Flekiju je park baš odgovarao. Pojurio je, svaki čas se osvrćući ka Halu.

Običan gradski park za Flekija je bio pravi raj. Spustio je glavu i njušio tragove svih pasa koji su tuda prošli u poslednje vreme. Pokušao je da pojedje busen trave ali je počeo da kija. Naišao je na očaravajuću gomilu lišća. Sve vreme uši su mu se trzale od uzbuđenja, a glavu je okretao ka Halu, kao da je želeo da i ovaj može da oseti sve mirise i zemlju pod šapama, i da to podeli sa njim.

Hal je dopustio psu da ga vodi – pa se tako i našao licem u lice sa devojčicom svojih godina, koja je imala bujnu plavu kosu i živahne plave oči. Sedela je na klupi i čitala, bila je lepuškasta, sigurna u sebe, tip devojčica kojih se Hal obično plašio, ali se Flekiju odmah dopala.

„Rekla bih da je u njemu izmešano mnogo rasa, zar ne?” – rekla je, gladeći ga po leđima, ali je Hal odmahnuo glavom.

„Ne, to je totenhemijski terijer”, rekao je.

„Nikad nisam čula za njih”, odgovorila je. „Mora da je neka nova rasa. Baš deluje inteligentno. Zašto ga ne puštiš sa povoca?”

„Tek sam ga dobio. Odvešću ga na dresuru sledeće nedelje, ne znam da li bi mi se vratio.”

„Naravno da bi ti se vratio, pa on te voli.”

Hal ju je pogledao. Smešno, ali njene reči su ga toliko ustrećile. Sagnuo se i otkaćio povodac. Fleki se otrešao, a zatim je poleteo kao trkački hrt – i u trenu nestao iza gustog drveća.

Nastupio je trenutak panike kad su se Hal i plava devojčica pogledali. Šta ako je nestao zauvek? A tada se, istom brzinom kojom je odjurio, mali pas i vratio, ostavljajući beli trag za sobom.

„Jesam ti rekla?” – rekla je devojčica.

Fleki je bio spreman za igru. Poveo je Hala do velikog drveta, trčao je oko njega, jureći nešto što mu je bilo u glavi – zamišljene veverice, zečeve, čak i pacove. Hal je radio isto što i on, ali u suprotnom smeru pa su se sreli na pola puta. Pridružila im se i devojčica sa plavim uvajcima i igra potere je počela. Bilo je to hrastovo drvo, ispod kojeg su žirevi padali na zemlju. Fleki je uzeo jedan, al nije mu se svideo...

Iza drveta je bila velika rupa – očigledno je da su psi koji su je napravili „legli” Flekiju jer je bio oduševljen njome. I on je otkopao svoj deo, sve lajući od zadovoljstva. Zemlja je bila plodna, tamna i vlažna – mora da je te noći padala kiša.

Prišla su im dvojica dečaka koji su igrali fudbal. Hal se setio dečaka koji su mu uništili rođendanske igračke i uplašio se. Međutim, ova dvojica su bili prijateljski raspoloženi i dopustili su Flekiju da juri za njihovom loptom nekoliko puta pre nego što su otišli dalje.

„Najbolje da ga sad vratim”, rekao je plavoj devojčici. „Još nisam doručkovao a moji roditelji će se seti tati gde sam.”

Ona je klimnula glavom. „Možda se vidimo sutra”, rekla je. „Idem s tobom do izlaza.”

Put ka izlazu je vodio pored jezerceta u kojem se brčkalo šest pataka.

Fleki se za trenutak zaustavio da vidi o čemu se tu radi. Dlaka na leđima mu se nakostrešila, režao je kao stepski vuk, i pre nego što je Hal shvatio šta se događa, voda je pljusnula na sve strane a Fleki je snažno zaplivaio ka patkama.

Ptice su zakreštale uzburjeno a zatim poletele uz zvučno mahanje krilima sa kojih se slivala voda. Fleki

je neko vreme plivao tamo-amo, kao da je u vodu ušao da bi malo vežbao, a kada ga je Hal pozvao, žurno se uspenrao i provukao kroz trsku.

„Beži!” – doviknula mu je devojčica. „Ne daj da ti se približi.” I ona se naglo udaljila. Hal je bio vlasnik psa tek jedan dan. Čekao je. Fleki je došao do njega i zatresao se.

„Imaš odvažnu zverčicu”, dobacio mu je stariji čovek koji je prolazio vodeći veliku dansku dogu. „Dobri su plivači ti mešanci.”

Hal je taman hteo da objasni da je to totenhemski terijer – ali je bio moker skoro kao i sam pas pa je stavio Flekiju povodac i krenuo kući.

Kako su se približavali kući, Hal je počeo da brine. Obećao je majci da neće dozvoliti psu da pravi bariere, a sada je Fleki bio pokretna bara. Odlučio je da uđu na zadnja vrata. Olga, nova služavka, bila je namrgođena. Došla je iz Kazahstana i jedva da je znala po koju reč engleskog, a Hal se bojao njene zlovolje i njenih suza. Kad ga je ugledala s malim skroz mokrim psom, uvukla ga je u kuhinju, pronašla peškir i brisala je Flekija sve dok nije izgledao sveže opran a ne prljav i moker. Onda je našla suvu odeću za Hala i odvušla ga u trpezariju.

„Majka ti već doručkuje. Požuri!” – rekla mu je. Ali sada se smešila.

„Da ne znam da će sve biti gotovo prekosutra, ne bih mogla da podnesem”, rekla je Albina. „Našla sam jednu belu dlaku na tepihu – i još jednu na hoklici. I skoro sam pala preko posude za vodu tog stvorenja. A tako mrzim nered!”

Albinine prijateljice, one čija imena počinju na slovo G, pile su sa njom jutarnju kafu i bile su pune saosećanja.

„Muž moje prijateljice doneo je kući irskog vučjaka”, pričala je Glenda. „Možete li to da zamislite – jedan zamah repom i ceo sto pun dragocenih ukrasa završio je na podu. A njen muž je hladnokrvno rekao 'Pas je samo hteo da se pozdravi'. Naravno, razvela se od njega – šta je drugo mogla da uradi.”

Hal je ušao da pozdravi tetka Glendu i tetka Gertrudu i tetka Gloriju, a Flekija je nosio, za svaki slučaj.

„Možda biste voleli da ga vidite?” – rekao je.

Fleki je hteo da ga spusti da se lepo pozdravi, s njuškanjem i valjanjem i svim ostalim, ali ga je Hal

čvrsto držao. Tетка Glenda je imala na sebi tamno-ljubičaste šaljave i lakirane cipele sa velikom kićankom, a Hal je već video kako Fleki voli sve što je prikačeno za cipele.

„Još nije izdresiran, mada ume da sedi mirno dosta dugo kad mu se kaže da sedne”, objasnio je damama. Prošetao se sa psom od jedne do druge žene kao da im pokazuje najbolji poklon. Gertruda ga je oprežno pomazila, Glenda se samo nervozno nasmešila, a Glorija je upitala: „Da li ujeda?”

„Nadam se samo da Donald zna šta radi”, dodala je Glenda, kada je Hal izveo psa.

„Ne deluje mi kao da ga se već zasitio.”

„Donald je siguran da će mu dosaditi do sutra uveče. Hal mora da ustaje ujutru da bi ga izveo – a nije se lako brinuti o nekome. Iskreno, sve i da nema buke i galame, ja to ne bih mogla da podnesem. Zamisli samo da izgube novi stočić za kafu?”

I sve tri su se stresle pri pomisli na nešto tako strašno.

Te noći, dok je opet ležao na podu, pokriven svojim perjanim prekrivačem, sa Flekijem koji se sklupčao uz njega, Hal je razmišljao. Vrlo često kad čovek nešto

želi i na kraju to dobije, bude razočaran. Radovao se putovanju na Sejšele za raspust – njegovi roditelji su govorili da će tamo roniti s bocom za kiseonik... ali čim su doputovali Hal je dobio užasan osip od alergije na neke tropske bube i uopšte nije smeo da ulazi u vodu. Isto je bilo i sa skijanjem – svi zajedno su išli u Davos, a tamo uopšte nije bilo snega i hotel je bio pun ljudi koji su priređivali zabave i pili previše, od čega im je bilo loše pa su se ranije vratili kući.

Međutim, imati psa, to je nešto sasvim drugo. Želeo ga je, i želeo, a sad kad se napokon dogodilo sve je još lepše i bolje nego što je zamišljao. Dok je maštao o psu uvek se sve vrtelo oko društva i topline – ali nije znao da će ga pas zasmejavati, niti da će uz njega steći nove prijatelje.

Bilo je neverovatno i to u kojoj meri je pas učinio da primećuje stvari oko sebe. Na primer, šupljine u hrastovom drvetu... i kako kapice savršeno odgovaraju svakom žiru... i kako zemlja postaje lepljiva i tamna posle kiše... Hal čak nije ni primetio da pada kiša.

Koliko ga je samo pas terao na razmišljanje. Kad su popodne izašli napolje Fleki je našao gvozdeni rešetku iznad odvoda. Odvod ga je baš zainteresovao

pa je legao i gledao i njuškao i istraživao, a Hal je shvatio da nikada pre toga nije razmišljao šta li živi tamo dole, u toj crnoj vodi zlokobnog izgleda. Možda duhovi drevne reke, koji su prognani iz svojih domova... ili neke čudne životinje koje je voda odnela iz mnogih kupatila... možda dole postoji čitav svet koji živi u kanalizaciji a o kojem se ništa ne zna.

Pružio je ruku da upali noćnu lampu, ali je Fleki ležao preko njegovih nogu pa nije želeo da ga uznemiri. Nema veze, sad mu ionako noću ne treba svetlo kad ima zaštitnika i prijatelja.

U nedelju rano ujutru, Hal je napisao razglednicu babi i dedi koji su živeli u Nortumberlandu. Nikada nije imao ništa zanimljivo da im kaže ali sada jeste. Znao je da će im biti drago što ima psa. Oni u svojoj kućici na moru, naravno, imaju psa. Adresirao je razglednicu i odneo je do poštanskog sandučeta, a Fleki mu je sve vreme bio za petama.

Otišli su u park, nisu sreli devojčicu sa plavim uvojcima ali jesu čoveka sa velikom danskom dogom koja je stajala strpljivo dok se Fleki motao oko nje, njušeći s divljenjem svaku njenu nogu. Onda su

otročali do drveta i našli rupu i gomilu lišća, a Fleki se u parku već osećao kao kod kuće.

Nedeljom je Olga imala slobodan dan, ali danas je zaustavila Hala kad je ulazio i pokazala mu kosku koju bi mogao da dá Flekiju Bila je to prava koska a ne od onih koje se lome, i Fleki joj je itekako bio zahvalan. Prestala je da bude tiha i mrzovoljna, a Hal je shvatio da je u stvari bila samo usamljena i tužna, što je još jedna stvar koju je shvatio zahvaljujući psu. Očigledno da je Olga imala dosta životinja kod kuće u Kazahstanu i kad god ne bi mogla da se seti kako se na engleskom kaže neka životinja, ona bi podražavala zvuke – mukala je, meketala i lajala i šištalala sve dok oboje ne bi popadali od smeha.

„Šta se, zaboga, ovde dešava?“ – pitala je Albina koja je naišla baš kada je Olga imitirala kozu koja pokušava da pojede gumu od bicikla. Onda je ugledala Flekiju koji je glodao svoju kosku. „Oh, Hal, napraviće nered na podu. Ne uvodi ga u dnevnu sobu ni po koju cenu.“

Tog popodneva Halovi roditelji su bili pozvani u goste kod ser Ričarda i ledi Doroti Grejem, koji su živeli u Ričmondu, u divnoj kući pored reke, sa svoje troje dece približno Halovog uzrasta. To su bila sa-

vršeno vaspitana deca, od čega bi Halu uvek pripala muka.

„Nema govora o tome da povedeš psa”, rekla je Albina. „Ledi Dorotina kuća je besprekorno čista, a mogao bi i da izgrebao kožna sedišta u kolima.”

Albinin mercedes je imao snežnobela kožna sedišta i ona ga je pazila kao zenicu oka.

„Ne idem bez Flekija. Ne dolazi u obzir”, odgovorio je Hal.

„Pa ne možeš da ostaneš sam kod kuće”, uzvratila je Albina.

Međutim, na opšte iznenađenje, Olga, koja je uvek nedeļjom imala slobodno popodne, rekla je da će povesti Hala u tržni centar da kupi loptu i neke igračke za Flekija.

I tako je Hal ostao kod kuće i proveo divno popodne. Još nije potrošio pare koje je dobio za rođendan od svoje kume iz Australije, pa su on i Fleki razgledali pištave gumene patke i lopte različitih veličina i plastične koske i miša na navijanje. Bilo je u radnji još ljudi koji su kupovali razne stvarčice za zanimaciju svojih kućnih ljubimaca, a plavokosa devojčica koju je Hal upoznao u parku kupovala je hranu za hrčka.

„Svrati kod nas!” – rekla je Olga i, na Halovo iznenađenje, uhvatila devojčicu za ruku.

„Idi pitaj majku – imam gomilu kolača.”

I tako je devojčica, koja se zvala Hilari, došla kod Hala i igrali su se sa Flekijem bacajući mu pištave igračke, a on je jurcao po celoj kući i pronalazio ih. Kad je Hilari otišla, Fleki se smirio i zadržao u Halovoj sobi. Fleki nije ležao na gumenoj patki koja mu je bila omiljena, već na Halovom plavom peškiru za lice koji je pao sa lavaboa na pod. Kada je, nešto kasnije, Hal pokušao da izvuče peškir ispod njega, prvi put je zarežao i stisnutim zubima još jače stegao svoju dragocenost.

Ovaj peškir je sada moj, poručio je Fleki.

Hvala Bogu da je ovo poslednji dan da je ova prljava životinja u kući. Sutra se Fleki vraća tamo odakle je došao. Stvarno ne bi mogla da podnese više prljavštine i neprijatnosti. Po povratku u kuću, Albina je vratila na mesto đubravnik i otišla da poželi Halu laku noć. Kod njega je obično vrlo tiho – ali večeras su se čuli trčeci koraci i vika. Igrao se sa psom – a onda se čula neka lomljava kao da je nešto palo na pod.

Otvorila je vrata.

„O, Hal, nije valjda noćna lampa! Znaš kako je bila skupa. To je specijalni dizajn i ručno je rađena da se slaže s tepihom.”

Podigla je lampu. Bila je uništena, delovi su bili iskrivljeni.

„Nikad neću naći istu.”

Halu kao da uopšte nije bilo žao.

„Nema veze”, odvratio je veselo. „Više mi ne treba svetlo noću. Nije mi važno što je mrak sada kad je Fleki pored mene.”

Silazeći ponovo, Albina je potražila muža.

„Koliko se sećam ti si rekao da će mu pas sigurno dosaditi posle dva dana. Obećao si mi.”

Donald je bio u radnoj sobi. Male slušalice preko kojih je bio povezan sa sedištem firme u Njujorku virile su mu iz uveta. Nije čuo nijednu njenu reč.

Prevara

Hal je bio u krevetu, njegov otac je bio u radnoj sobi, a Albina je na kolenima po stepeništu tražila pseće dlake. Hal je obećao da će čistiti za svojim psom kuda god ovaj prođe, ali je ona videle dlake na odmorištu i nešto, možda mrlju od blata, na donjem stepeniku.

Ciknula je sva razdražena i zgrabila đubravnik i metlicu koje je ponela. Olga će to ujutru da sredi kako treba, sirotica uvek tako rano leže.

Albina je sve ponovila. „Hoćeš li da me saslušaj? Lepo ti kažem, nije mu dosadio pas a rekao si da hoće.”

Donald je preko volje prekinuo telefonsku vezu.

„Pa, svejedno je da l' mu je dosadio ili nije, životinja sutra ide nazad. Gledaj da se vrati do deset sati jer inače moram da platim još ceo jedan dan iznajmljivanja. I pazi da ti vrate ceo depozit. Tip koji vodi to mesto je opasan.”

Albina je zurila u njega. „Ja ga neću vraćati tamo. Ti ćeš.”

„Ne, ne, neću. Rekao sam ti da u šest ujutru imam avion za Njujork. Biću već iznad Atlantika pre nego se ta agencija za iznajmljivanje životinja otvori.”

„E pa, to je već previše. Šta da kažem Halu?”

„Kaži mu šta god hoćeš – ali ne pre nego što pas bude vraćen.”

Albina je bila vrlo ljuta. „Pa da, tebe baš briga – smisliš nešto a onda nestaneš i ostaviš mene da sređujem stvari. Stalno to radiš i smučilo mi se.”

„Ako misliš da volim da letim po celom svetu, grdno se varaš. To je veoma naporno i ja to radim da bi ti imala lep dom i svu tu odeću. Da ti nisi toliko rasipna...”

I svada je počela. Toliko su već navikli da se svadaju da su i zaboravili oko čega je počela. Trajala je sve dok nije došlo vreme da se legne. Albina je već donela odluku da će sledećeg jutra, kad služavka Olga odvede Hala kod zubara, nekako spakovati psa i vratiti ga. Kad se Hal vrati sve će biti gotovo. Već može da zamisli koliko će biti uznemiren, pa će ga možda povesti u šoping popodne. Može da mu kupi novi komplet trkačkih kola... ili neki od onih minijaturnih radija u obliku neke vočke. Videla ih je katalogu Hemleja i baš su slatki.

Kod zubara je zakazano za 10 sati.

„Olga će te odvesti”, rekla je Halova mama sledećeg jutra.

„Mogu li da povedem Flekija? Žena na recepciji je vrlo ljubazna, sigurno će me pustiti da ga ostavim u dvorištu iza kuće.”

„Ne, ne dolazi u obzir. Životinjama nije dozvoljeno da budu na hirurgiji, to znaš.”

„Ali...”

„Dosta je, Hal. Idi da operesh zube i spremi se. Možeš da daš Flekiju kosku da glode dok nisi tu.”

Hal je odmahnuo glavom.